

z r. 1854, ač ustanovení tohoto § se nezrušuje v zák. úv. Bylo by též nepraktické, aby notář, jemuž dostane se do ruky otevřené poslední pořizování, aneb když jest nutno učiniti rychlé opatření na př. ohledně pohřbu, musel dříve závěť soudu předkládati za účelem prohlášení. Podobně nemůžeme souhlasiti s tím, aby, jak to činí § 11. lit. g, odňato bylo notářům právo projednávati pozůstalosti, v nichž jsou střední statky. To jest nemístné nadřívání bohatému stavu zemědělskému, jež není sociální. Pozůstalosti ty jsou na venkově takměř jediné, při nichž se objevuje větší jmění a, kdyby se mělo projednávání jich notáři odňiti, znamenalo by to vyloučiti jej téměř úplně ze soudního komisařství, což odporuje dlouholeté osvědčené a vžitě praxi prováděné od r. 1854.

Není též správné dle § 212., že nemá notář práva účtovat poplatky za prozatímní uschování a odevzdání cenných hodnot, které přijímá jako soudní komisař.

Zodpovědnost za přijaté hodnoty se na notáře uvaluje, ale náhrady za tuto zodpovědnost požadovati nemá míti práva.

Rovněž nelze souhlasiti s § 214., dle něhož v místech, kde jsou sborové soudy mají býti úkony soudního komisařství příkazovány notářům jen z pravidla. To odporuje dosavadní osvědčené praxi, do níž nebylo žádných stesků. Dlužno proto se domáhati, aby § 1. min. nař. ze dne 7. května 1860 čís. 120 zůstal v platnosti, neboť jest to staré nabyté právo notářů, které se najednou ruší bez jakékoli náhrady.

Také jest třeba v § 215. vytýčiti stranám určitou lhůtu, do které jest jim ponecháno na vůli předložiti výkazy pozůstalosti. (Dokončení.)

Rozhodnutí

ze »Souboru legislativy a judikatury«. (Nákladem knižtisk. Štursa, Kraut a spol. v Brně.)

Oddělení judičiální.

(Dokonč.)

Nařízení ze dne 28. února 1919 č. 644 sb. nezakazuje nákup a prodej nebo opatření cizozemských platidel u oprávněné banky, nýbrž teprve disposici jimi k účelům, tímto nařízením nedovoleným. Jak povolení bankovního úřadu tak i dovozní povolení může býti předloženo dodatečně.

(Rozh. ze dne 10. října 1922, Rv. II. 341/22.)

Uveřejněno: Juristen-Zeitung, 1923, čís. 235.

Znění firmy neodpovídá pravdě, když jméno veřejné společnosti ve firmě není uvedeno správně s českým zakončením »ová«.

(Rozh. ze dne 7. listopadu 1922, R. I. 1309/22.)

Uveřejněno: Česká advokacie, 1923, čís. 9.

Rejstříkový soud jest povinen u společenstev s ručením obmezeným zkoumati platnost usnesení valné hromady dle předpisů zákona a smlouvy společenstevní. Porušení těchto předpisů činí usnesení neplatná a nelze povolit dle nich zápis.

(Rozh. ze dne 18. ledna 1922, R. I. 33/22.)

Uveřejněno: Soudcovské listy, 1923, čís. 284.

Příjemce poštovní poukázky, jemuž vyplacena poštou bankovka padělaná, má přímý náhradní nárok proti poštovní správě. Reklamační řízení nemusí zde předcházeti soudnímu uplatňování nároku.

(Rozh. ze dne 7. prosince 1920, Rv. 256/20.)

Uveřejněno: sb. nejv. soudu sv. II. čís. 803.

Rodiče mají nárok proti dítěti na výživné jen tehdy, když upadli v nouzi. Pod slovem výživa rozumí se i šatstvo a lékařské ošetření.

(Rozh. ze dne 28. listopadu 1922, Rv. I. 706/22.)

Uveřejněno: Soudcovské listy 1923, čís. 293.

Věřitel není povinen nahraditi dlužníku útraty kvitance, kterou dal dlužník sám od sebe zhotoviti svým právním zástupcem.

(Rozh. ze dne 4. ledna 1921, R. II. 436/20.)

Uveřejněno: sb. nejv. soudu sv. III. čís. 844.

Postoupí-li otec synu chalupu s tím, že syn vyplatí za otce otcovský podíl druhému dítěti otcovu, opírá se tento závezek o § 881. obč. zák.

(Rozh. ze dne 31. května 1922, Rv. I. 179/22.)

Uveřejněno: Právník, 1923, str. 36.

Darování může býti odvoláno pro nevďek, i když nejde o čisté darování, nýbrž o smlouvu smíšenou. Z toho, že darce upustil od obžaloby pro urážku na cti proti darovanému, nelze ještě souditi na prominutí nevďeku. Umluva, že se darce vzdává práva odvolati dar pro nevďek, čelí proti dobrým mravům a jest podle § 879. neplatná. K pojmu postupní smlouvy.

(Rozh. ze dne 7. listopadu 1922, Rv. II. 189/22.)

Uveřejněno: sb. min. sprav. 1923, čís. 221.

Nahodilá zkáza věci, prodané s výhradou vlastnického práva, jde na účet prodatele.

(Rozh. ze dne 11. ledna 1921, R. I. 17/21.)

Uveřejněno: sb. nejv. soudu sv. III. čís. 853.

Zavázala-li se kupující strana platiti poplatek z převozu, může prodávající požadovati náhradu za zaplacený za ní poplatek jakmile jej zapravil, aniž má povinnost rekurovati proti jeho výměře.

(Rozh. ze dne 14. listopadu 1922, Rv. I. 825/22.)

Umluva rozvedených manželů, jichž manželství později bylo rozloučeno, o výživném platí jen rebus sic stantibus, i když bylo umluveno, že se manželka vzdává nároku na zvýšení.

(Rozh. ze dne 19. července 1922, Rv. I. 358/22.)

Uveřejněno: Právník 1923, str. 69.

I když příspěvek na výživu manželky stanoven byl smírem, v němž se manželka všech dalších nároků zřekla, může tato přece za změněných poměrů žádati zvýšení příspěvku smluveného.

(Rozh. ze dne 17. října 1922, Rv. I. 539/22.)

Uveřejněno: Soudcovské listy 1923, čís. 297.

Pro zápis firmy do obchodního rejstříku rozhodna jest toliko povinnost platiti výdělkovou daň v zákonech ze dne 30. června 1921 č. 260 sb. uvedenou, nikoli na okolnost, zda skutečně byla již daň taková přesně vyměřena a zaplacená. Uvedeným koncem změněna byla toliko výše daně pro zápis do obchodního rejstříku rozhodná, nikoli také jiné ustanovení § 7. uv. zák.

(Rozh. ze dne 14. listopadu 1922, R. I. 924/22.)

Uveřejněno: sb. min. sprav. 1922, čís. 222.

Je-li smlouvou společenskou prohlášen za nepřipustný převod závodního podílu společnosti s r. o. na nečlena aktem mezi živými, nesmí osoba, která takto nabyla podílu, třeba ji jednatelé zapsali do knihy podílů, účastniti se valné hromady. Členové protestující mohou žalovati i o výmaz osoby té z knihy podílů.

(Rozh. ze dne 29. listopadu 1922, Rv. I. 238/20.)

Uveřejněno: Česká advokacie 1923, čís. 26.

Ministerstvo není povinno, aby oznámilo soudu, proč podalo námitky proti zápisu společnosti s r. o. do rejstříku, a soud není povolán, aby zkoumal důvodnost námitek.

(Rozh. ze dne 18. ledna 1921, R. I. 63/21.)

Uveřejněno: sb. nejv. soudu sv. III. čís. 871.

Usnesení poručenského soudu, jímž schválena kupní smlouva o poručencově nemovitosti, není oprávněna odporovati třetí osoba, jež za nemovitost více byla nabídla.

(Rozh. ze dne 1. února 1921, R. II. 44/21.)

Uveřejněno: sb. nejv. soudu civ. čís. 902.

Vzájemnost při vydávání movitých pozůstalostí v poměru k Belgii.

Podle sdělení belgické vlády z 28. října 1922 přenechávají belgické úřady československým soudům projednávání movité pozůstalosti po československých státních příslušnících a předávají ji nejbližšímu československému konsulařnímu úřadu k dopravě do vlasti. Vzhledem k tomuto prohlášení upozorňují se soudy, že jest při vydávání movitých pozůstalostí pokládati v poměru k Belgii za zajištěnou vzájemnost podle § 23. nesp. pat., pokud se týče § 8. zák. čl. XVI. 1894 (čís. 60.404/22.). (Věstník min. sprav. 1923, str. 4.)

K tomu, by věc byla pojata do inventáře, se nevyhledává, by zůstavitel byl jejím držitelem. Stačí faktická moc zůstavitelova nad věcí, třeba i cizí, a nejistota o tom, patří-li věc osobě třetí.

(Rozh. ze dne 18. ledna 1921, R. II. 415/20.)